

את האנשים צריך לראות מלמעלה, נוהג הייתי לכבות את האור ולהסתכל מבעד לחלון. בני-אדם שברחב אפילו לא חשדו, כי אפשר לראותם מלמעלה. דואגים הם לחלקם הקדמי ולפעמים גם לאחוריו, אבל כל מאמציהם מכוונים למתבוננים שגובהם מטר ושבעים. האם נתן משהו דעתי על כך, מה צורה למבקעת מלמעלה? בני-אדם דואגים לגונן על כתפיהם ועל ראשיהם על ידי צבעים ססגוניים וברדס מוגזנים, אבל אין הסיועיים להילחם בסטרספסקיבה השוקעת, היא היא האויבת הגדולה של האנושות. נוהג הייתי להתכופף ולצחוק: היכן העמידה הקופה המפורסמת, שבה מתגאים הם כל כך? גוראים היו כמודבקים אל המדרכה כאשר שתי רגליהם ארוכות יוצאות מתחת לכתפיהם.

גוזזטרא בקומה שישית — שם הייתי צריך לבלות כל ימי חיי. את היתרונות המוסריים צריך להבליט על ידי סמלים חמריים, כי הרי בלעדי סמלים אלה אין עוד יתרון. ועל כן מה יתרון לי על כל שאר האנשים? יתרון של מצב בלבד: העמדתו עצמי מעל לאנוש והריני מהרהר בו. משום כך אורבה הייתי את מבדלי נוסר-דום, את גוזזטראות מגדל אייפל, את כנסית סאקרה-קאר ואת הקומה השישית שברחוב דלאמברה. אלה הם סמלים יוצאים מן הכלל.

לפרקים צריך הייתי לרדת אל הרחוב. ללכת, למשל, אל משרדי. הייתי נחנק. כאשר נמצא אתה במישור אחד עם שאר בני-אדם, קשה מאוד לראותם כנמלים: הם נוגעים בך. פעם אחת ראיתי ברנש מת ברחוב. הוא נפל על אפו. הפכו אותו והנה פרצופו מכוסה דם. ראיתי את עיניו הפקוחות ואת כל הדם שעל פניו. אמרתי בלבי: "זה לא כלום, אין זה עושה רושם יותר מצבע טרי, צבעו לו את האף באדום ותו לא." אך מיד חשתי בחולשה ארוכה, אשר תפסה אותי ברגלי ובקדקדי, ומיד התעלפתי. הובילוני אל בית מרקחת, טפחו בכתפי והשקינו אלכוהול. מסוגל הייתי להרוג אותם.

אני ידעתי, כי יריבי הם, אך הם לא ידעו זאת. אורבהים היו זה את זה ורצו לבוא לעזרתי, כי סבורים היו שהנני כמותם. אך אילו יכלו לנחש חלק קטן ביותר של האמת, היו מכים בי. אמנם עשו כך אחרי-כן, כאשר תפסו אותי וכאשר נודע להם מי אני, הרביצו בי במשך שעות, בתחת המשרטה. היכוני באגרופיהם. סובבו לי את הידים, קרעו לי את המכנסים הפילו ארצה את משקפי. בהתכופפי לתפש אחרי המשקפיים צחקו לי ולעגו לי והרביצו לי באחוריי. תמיד ידעתי, שבסופו של דבר יכוני מכות רצח: אינני חזק ואינני יכול להגן על עצמי. הגדולים שבהם ארבו לי זה זמן רב. הדפוני ברחוב, בליגולו, ברצונם לראות רגובתי. לא אמרתי כלום. העמדתי פנים כאילו לא הבינותי. אף על פי כן תפסו אותי. פחדתי מהם; הייתה זאת מין הרגשת בחילה. אמנם ברור, כי לשנאתי היו סיבות רציניות יותר.

מבחינה זאת נשתר המצב מן היום בו קניתי אקדח. כאשר בכיסך מכשיר העלול לפוצץ ולהרעיש, חש אתה, כי כוח רב לך. הייתי נוטל את האקדח בכל יום ראשון ומשולש אותו אל כיס המכנסים, והייתי יוצא לטייל בשדרות. הייתי חש בו במשכו כסרטן את מכנסי; הייתי חש בו על שוקי. לאט לאט היה מתחמם מתוך המגע עם הגוף. הייתי צועד בקושי, כצעוד הגבר שאברו זקוף. הייתי מכניס את ידי אל תוך הכיס וממשש באובייקט. מדי פעם הייתי נכנס למשחנה — אף שם הייתי משגיח היטב מפני השכנים העומדים על ידי — והייתי מוציא את האקדח, שוקל אותו בידי, מסתכל בקנהו השחור ובהדק השחור הדומה לפעף העצום למחצה.

ערב אחד עלה במוחי הרעיון לירות באנשים. מוצאי שבת היה. יצאתי לחפש את ליאה, בחורה לבקנית המושכת פרנסתה מן הרחוב, על ידי בית מלון ברחוב מונפארנאס. אף פעם אחת לא היה לי מגע אינטימי עם אישה, מחמת החשש שחשתי בכך, כי שודדים ממני משהו. אמנם בוע' לים בהן, אבל הן טורפות את הבטן ברחם השעיר שלהן, ולפי מה ששמעתי, תמיד לנח היתרון. אני כשלעצמי אינני מבקש דבר משום אדם, אך גם אינני רוצה לתת דבר לשום אדם. אפשר זקוק הייתי לאישה קרת מזג וארוכה, שתוכל לשאתני תוך בחילה. בשבת הראשונה בכל חודש, הייתי נכנס עם ליאה לחדר שבאכסניית דיוקן, היא הייתה מתפשטת ואני מסתכל מבלי לגעת בה.

אחת ערב לא מצאתי את ליאה במקומה הקבוע. חיכיתי לה זמן מה ומאחר שאיתרה לבוא, הנחתי כי חולה היא. היה זה בתחילת ינואר והקור הלך וגבר. עצוב הייתי, מאחר שתיארתה בדמיוני את התענוג שעלול הייתי להפיק הימנה בתיאור ערב. אמנם ידעתי, כי ברחוב אודיסה הסמוך אמצא בחורה בעלת שער אדמוני, שראייתה כבר כמה פעמים ושמינה גופה איתן. אינני שוגא כלל נשים בוגרות. כשהן ערומות נראות הן יותר ערומות מהאחרות. אבל אותה אישה לא ידעה כלל על הרגלי והתביישותי קצת להסביר לה מאלף עד תו. ועוד נוהר אני מידידות חדשות, נשים מסוג זה עלולות להסתיר, מאחורי הדלת, איזה ברנש המתנפל עליך וגונב את כל כספך. ועוד טוב אם אינו מנחית מכות. אף על פי כן, חשתי יותר ערב באומץ לב מיוחד; גמרתי אומר לחזור לביתי על מנת להצטייד באקדח ולחפש את ההרפתקא.

בגשתי אל האישה, כרבע שעה לאחר מכן, היה אקדחי בכיסי ולא פחדתי עוד. מקרוב ראתה האישה מסכסמל למדי. דומה הייתה לשכנתי שממול, היא אשת רבי-הסנהל, שזה מזמן רציתי לראותה ערומה; על כן גרם לי דימונה לשמחה. בבית מלון "סטלה" היה עוד חדר אחד פנוי בקומה הרביעית. עלינו. האישה הייתה בגשינית למדי ונעצרה בכל קומה בכדי לגנוש לרוחה. הרגשתי בטוב: אני בעל גוף יבש, על אף הכרס, וארבע קומות אינן משפיעות על נשימתי. בהגיענו לקומה הרביעית נעצרה האישה והניחה ידה הימנית על לבה, כשהיא נושמת בכבדות. בידה השמאלית המפתת. — זה גבוה, אמרה היא בהעלותה בת צלול על שפתיה. לקחתי ממנה את המפתח ופתחתי את הדלת. בידי השמאלית אחזתי את האקדח בשכבישי ולא הנחתי עד שהעליתי אור

בחדר. החדר היה ריק. על ידי כן הרחיצה מונחת חפיסת-סבון ירוקה, לשימוש אחר המעשה. צחקתי לעצמי: לא הכיור ולא קוביות-הסבון הקטנות אין בהן רועלת אצלי. האישה המשיכה לגנוש בכבדות מאחורי, והדבר גירה אותי. הכתובת, היא רצתה לנשק לי. דחיתיה. — התפשתי — אמרתי לה.

בחדר הייתה כורסא מרופדת. ישבתי בה בנוחיות. במקרים כאלה מצטער אני שאינני מעשן. האישה פשטה שמלתה, עמדה והביטה בי במבט חסר אמון. — מה שמך? — שאלתה וגשעתי היטב על הכורסה. — רנה.

— אם כך, רנה, הזורני, אני מחכה. — אינך מתפשט? — אל תדאגי לי.

— אתה אורב פינוקים, אהובי? אתה עצלן קטן? — אתה רוצה שאשתך הקטנה תעשה את כל המלאכה? — באומרה זאת צעדה לקראתי, ובהישענה על זרועות

מיד הרמתי: הכורסה ניסתה בכבדות לרדת על ברכיה בין רגלי. אך לא כך, לא כך — אמרתי לה.

האישה הסתכלה בי בתימהון. — אז מה אתה רוצה שאעשה לך? — לא כלום. הסתובבי בחור הנח והנה.

האישה התחילה לסוב הנה והנה, תוך בושה קלה. אין לך דבר מרגי יותר את הנשים מאשר ללכת כשהן ערומות. אינן רגילות להניח את כף הרגל על הריצפה. היצאנית כופפה את גבה כשזרועותיה תלויות בצד הגוף. ואני ברקיע השביעי: ישבתי בנתח על הכורסה, לבוש עד הצוואר. אפילו את הכפפות לא הסירוני, בזמן שהגבית הנכבדה התפשטה ערומה לפקודתי וסובבה כך סביבי.

האישה פנתה אלי, ובכדי להציל את המצב, אמרה בצחוק גנרני: — אני יפה? אתה נהנה?

— אין? עסקך. — אמר נא — אמרה בשנותה פתאום את הטון, כמה זמן חושבת אתה, שאני אמשך להסתובב כך?

— שבי. — היא ישבה על המיטה. רגע קט הסתכלנו זה בזה בדומיה. פלצות אחזה אותה. מעבר לקיר נשמע טיקטאק של שעון מעורר.

היא הסתכלה בי בתימהון, הסמיקה והצמידה רגליה. מנול — סיננה בין שניה.

אז צחקתי עוד יותר חזק. היא קפצה מן המיטה ולקחה בידיה את חזייתה מעל הכסא.

— הא, אמרתי, עדיין לא גמרנו. אשלם לך מיד חמישים פראנק, אבל עדיין לא גמרנו.

האישה התחילה ללבוש מכנסיה בעצבנות. — נמאס עלי, אתה מבין? אינני יודעת מה אתה רוצה. ואם עליית אתה הנה בכדי ללעוג ל...

אז הוצאתי את האקדח והראתי לה. היא הביטה בי במבט רציני והפילה שוב את מכנסיה.

— הפסיעי — אמרתי לה — התהלכתי בחדר. קמתי ונתתי לה חמישים פראנק. היא קיבלה את הכסף.

— להתראות — אמרתי לה — לא הוגעתי אותך יותר מדי בעד המחר הזה.

יצאתי את החדר ועזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

באמצע הלילה התעוררתי פתאום ושוב ראיתי פניה, עיניה המביטות באקדח ובטנה השמנה הרוטטת עם כל פסיקה טיפועה.

כמה טיפש הייתי! לפתע התחרטתי מאוד: הייתי צריך לירות בה במקום לפוצץ לה את הבטן כתרווד גדול. בלילה ההוא ובשלושת הלילות הבאים חלמתי על שישה חורים

בבטן. את החדר והעזבתי ערומה; בידה האחת חזייתה והכסף בשנייה. לא נצטערתי על הכסף. הרי היממתי אהיה יודע, שדי קשה להביא יצאנית ליד פליאה. בודתה את המדגות אמרתי לעצמי: "זה מה שהייתי רוצה, להביא את כולם ליד פליאה." הייתי שמח כילד. לקחתי את הסבון הירוק ובהגיעי הביתה שיפשתי אותו תחת מים חמים, עד שנשארה בידי חתיכה קטנה מאוד, בדומה לסוכריה

קטנים ואדומים המסודרים בעיגול מסביב לטבור. בהמשך הזמן הפסקתי לצאת החוצה בלי האקדח. הייתי מתבונן בגבם של האנשים, ולפי הליכתם הייתי מנסה לראות את הצורה שבה היו נופלים, אילו יריתי בהם. בכל יום ראשון הייתי מחכה על ידי אולם הקונצרטים "סטלה", בשעת גמר הקונצרטים הקלאסיים. בשעה שש היו הסדרניות מתחילות לפתח את השערים וזו הייתה רק התחלה. הקהל היה יוצא באיטיות; האנשים צעדו בנחת. כשחלומות בעיניהם והלב מלא רגשות נעלים. אחרים היו מסתכלים סביבם בהתפעלות. הרחוב נראה להם כאור כחול. אז היו מעלים בת צחוק מיסתורית על שפתיהם. היו עוברים מעולם את אל משנהו, ואני חיכיתי להם בעולם השני. הכנסתי ידי לכיסי ואחזתי בקנהו של האקדח בכל כוחותי. כעבור שנייה ראיתי עצמי יורה בהם. ייתי פיל אותם, כצינורותם היו נופלים אחד על השני, והנוחרים, אחוזי אימה, היו מתפרצים בחזרה אל התיאטרון בשובם את השמשות. היה זה משחק מעצבן מאד. ידי רעדו בסוף והייתי נאלץ להיכנס אצל דרהאר לגלום כוסי! קוניאק.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.

סיפור זה, הנקרא, "ארוסטרמוס", נכלל בספר "אינטימיות"

העמוד להופיע בעברית ומתפרסם כאן בהשמות קלות.

הוא החליט להרוג, אבל ברגע האכזרי... זהו אחד הסיפורים הנועזים ביותר של סאדור.

האיש שחולל מהפכה בחיי הרוח של צרפת.